

A lélek gyümölcsei

Tavasza van, gyönyörű tavasz van! A fák és bokrok új, üdezöld lombruhájukban pompáznak a ragyogó napsütésben, a nyíló virágok illata és színe gyönyörködtet erdőn, mezőn és a kiskertekben. A természet ezernyi csodájához tartozik szívhez szóló énekével a tavaszt hirdető kedves madárhang: „nyitnikék, nyinikék...” Felemelő érzés ez az örök megújulás, a természet ébredése! Ébredés, újjászületés! Miközben ezen elgondolkodtam, egyszer csak a gyermekkorom emlékei kerítettek hatalmukba, és oly annyira magukkal sodortak, hogy csendesen folydogáló könnyáradattá váltak. Ez indított arra, hogy papírra vessem ennek minden cseppjét, csak úgy, kiírva magamból ezeket az emlékfoszlányokat és gondolataimat.

Abban az Eger környéki kis faluban, ahol felnőttem, szerény körülménynek között, de nagyon boldogan éltünk. Isten úgy adta, hogy „egyke” voltam, de ez nem jelentette, hogy elkényeztettek, sőt! Minden munkában ott kellett sertepertélnem, és a koromnak megfelelően kivenni részem abból. A tavaszt, már akkor is nagyon szerettem: előkészítettük a talajt a vetésre, gondosan elégetve az őszelel ott maradt növényi maradványokat. Talán furcsa, de nekem ennek füstje jó illatú volt, és esetemben ezt csak a frissen ásott földillat szárnyalta túl. Öröm volt a szép tiszta, simára gereblyézett talajba elvetni a magokat, aztán pedig várni, hogy azok kicsírázzanak, szárba szökkenjenek és termést hozzanak. Igaz, nem értettem, mitől, hogyan lesz egy picinyke magból ehető valami, és főleg hogyan lesz a gyümölcsfák csodás virágaiból cseresznye, meggy, barack vagy épp, ami. Már akkor 5 évesen is fölöttébb kíváncsivá tett ez az egész, és Istennek hála, a természet iránti érdeklődésem megmaradt később is, azt hiszem nem véletlenül lettem biológia szakos tanár.

Visszatérve a kertbe: elveteményeztünk mindent, az előre kihúzott sorokba. Utólag abból lehetett tudni, melyik sor volt az, ahová én szórtam a magokat, hogy az bizony jócskán eltért az egyenestől. Így is megkaptam a dicséretet, és nagyon büszke voltam magamra.

Aztán megpihelve a munka után, édesapám – aki így utólag is igen bölcs, tisztalelkű és Istent követő ember volt - egyszer csak leültetett maga mellé.

Arról kezdett beszélni, hogy húsvét közeleg, ami egy nagy ünnep, és addigra nem csak a kertünket kell szépen rendbe tenni, hogy tiszta földbe vessük a magot, hanem a lelkünket is. Őszintén szólva, akkor nem igazán értettem én ebből sokat, főleg azt nem, amit Jézus kereszthaláláról és a feltámadásról mondott, pedig igencsak a koromhoz szabta a mondanóját, de így is nehéz volt megértenem. Éveim számával ez azért változott, mind közelebb került hozzám, mit és miért ünneplünk húsvétkor. Gyerekként annál inkább érdekes volt számomra a készülődés öröme az ünnepre: a finom kalács illata, a vöröshagymalében festett főtt tojás, és persze a locsolkodás. Lélekemelő idők voltak, együtt a szülőkkel, a nagyszülőkkel, a sok-sok hóstyabeli gyerekkel, a barátokkal. Ezt a magammal hozott „kincset”, az akkori ünnepek minden pillanatát igyekeztem később szülőként tovább adni a gyermekeimnek, több-kevesebb sikerrel, amelyről ők tudnának igazán beszélni.

Húsvét van újra, 2020.

Miközben szivárvány szárnyon repültem a gondolataim révén, hirtelen a szemközti építkezés mérhetetlen zaja visszazökkentett a mindennapok valóságába, akik húsvét ünnepén is folytatták a munkát. Nem értem, és felkavaró számomra, amikor egyébként is fekete felhőként borul ránk

a koronavírus okozta járvány. Ennek kapcsán kérdezte tőlem minap egy telefonbeszélgetés során valaki: „*Hol van most Isten? Miért teszi ezt velünk, hogy ilyen átkot küldött ránk?*”

Ez az ismeretlen valaki, - szerintem mindig is távol Istentől, - keserű magányban él, egyedül, úgy tűnt, eléggé depressziósan. A kérdései mellé, megjegyzésként hozzá tette: nem érti, hogyan lehetek én optimista? Mitől vagyok nyugodt, miközben ez a láthatatlan „szörny” fenyeget mindenütt. Egyáltalán, nem érti, honnan van elég erőm dolgozni? Való igaz, dolgozom, - vele is így kerültem kapcsolatba. Naponta átlag 40-60 olyan idős embert hívok fel telefonon, akik rászorulnak a járvány miatt a segítségre, ezt szervezem, koordinálok. Ezek a beszélgetések azonban olykor - bár ez nem feladatom, és nem is tartozik a kompetenciámba - a lelkiségély szolgálatba visznek át. Vállalom, bár nem vagyok ebben szakember, de úgy érzem, és úgy is gondolom, most minden szeretet és jó szó fontos!

A fentiekben említett beszélgetés tovább folytatódott. Mindent elmondtam válaszul szeretettel, amiről úgy éreztem el kell mondanom, mert azt Isten helyezte a szívemre, törekedve a szelídségre és alázatra. Mindezt úgy, hogy Isten nevét - szándékosan - nem ejtettem ki.

Mi lett a beszélgetés vége? Miután én befejeztem „küldetésemet”, következett a perceként tartó csend, aztán halk sírás, mígnem a telefon másik végén megszólalt végre az illető: „elmondaná velem együtt, így a telefonon a „Mi Atyánk”-ot? Örömmel mondtam „igen”-t, majd ahogyan arra az Úr tanított, imádkoztunk. Ő a kegyelem örömétől, talán a felszabadultságtól, amit így kapott, én pedig a meghatódottságtól könnyezve tettük le a telefont. Azóta is gyakran beszélünk, és már nem meglepő, ha „Isten áldja, vagy Isten legyen velünk” az elköszönésünk egymástól. Ilyenkor arra gondolok, micsoda kegyelmi ajándéka az Úrnak, hogy ebben a mindannyiunk számára tragikus helyzetben is ad erőt, hogy hirdessük az Ő dicsőségét, akár ilyen egyszerű módon is, mert hiszem, hogy én magam is csak az Ő akaratából tehettem ezt, és lehettem eszköz a kezében.

Bár legtöbbször a maszkok mögé bújunk, az igazi mivoltunk most mégis mindennél jobban megmutatkozik. Megmutatja, hogy kik vagyunk és mivé váltunk, vagy válhatunk Isten nélkül vagy általa. Hiszem, hogy ez a járvány is Isten egyik súlyos figyelmeztetése, kimerem jelteni talán arányban a bűneinkkel. Valóban ezzel a parányi, láthatatlan ellenséggel állunk háborúban, és milliók jól ismerik mára a „koronavírus” szót. Csak álmodom arról, hogy egyszer ezek a milliók nem a vírusról beszélnek majd, hanem Isten nevét és dicsőségét visszhangozzák!

Arról az Istenről beszélnek majd, aki a legnagyobb bajban sem hagy magunkra, aki ezekben a nehéz időkben is valamire akar tanítani bennünket. Elcsendesedve, a kényszerű karanténba zárva talán rádöbbenünk sokan, hogy mi és ki az, ami fontos és értékes az életünkben, mi és ki az, amire és akire igazán szükségünk van. Csak reménykedem, hogy e közben rádöbbenünk az igazságra, Isten igazságára is! Legyünk hálásak ezért, mint ahogyan azokért is, akik naponta gyógyítanak, akik szociális munkásként gondoskodnak a rászorulókról, akik bármi módon tesznek valamit másokért, értünk is. Imádkozzunk a vírusban elhunytakért, az Őket gyászolókéért, a betegekért, egymásért.

Talán visszatetsző ebben a helyzetben, de bármily furcsa, számomra ez a járvány lehetőség. Lehetőség arra, hogy megvalljuk hitünket, hirdessük Isten igéjét, segítsünk, ahol, és ahogy tudunk: tettekkel, jó szóval, egy-egy telefonhívással vagy üzenettel, az ige küldésével, bármivel. Sokszorozzuk meg hitünket, és hívjunk sokakat imára, a templomi élő közvetítésekre, vagy adjuk azt tovább.

Adjunk hálát lelkészeinkért, és velük együtt mindazokért, akik technikailag is lehetővé teszik, hogy az otthonainkban hallgassuk az igehirdetést, és részt vegyünk a különböző Fasori alkalmakon. Lehetőséget kaptunk most ebben a szomorú valóságban arra is, hogy elcsendesedjünk, befelé forduljunk. Ébredjünk a természettel együtt, legyen ez az újjászületés ideje számunkra is! Tegyük meg mindent azért, hogy az „ige-mag” – ahogy gyermekoromban a vetőmag - tiszta és jó talajon növekedhessen, és általa a lélek gyümölcsei teremjenek bennünk.

„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal.5, 22-23)

Bízzuk magunkat Isten jóságára és szeretetére, mert kegyelme végtelen!

Ahogy Sík Sándor versében is olvashatjuk:

*„Legyen remény, vagy ne legyen remény,
Az fel van írva Isten tenyerén”.*

(Szombatiné Kovács Margit)